

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De triplici animæ illuminatæ tristitia. 5

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

Porro, si fundus noster nudus esse debeat, ipse
Deus hoc præstare habet: quæ idcirco deuotissi-
me rogare debemus, vt omnem a nobis gratie
suae obicem repellat, & in nobilem illum fun-
dum nos deducat, quem ipse occulte inhabitat.
¶ Etenim hic quasi annihilamur, & ab ipsa crea-
tureitate nostra quodam modo nudamur, &
hoc ipsum quod Deus est, efficimur per gratiam,
atq; hic quendam occultum in Deum accessum ha-
bemus, ipsiusq; secretis fruimur, & ab ipso agi-
tur spiritus noster, luxq; lucet in tenebris, & ho-
mo in nouum mundum, id est, in vitam super-
sentialem pertransit: vbi tunc seipsam beatissi-
ma Trinitas manifestat. Pater videlicet, in me-
moria per simplicem cogitationum lucem: Fili-
us in intellectu, per clarã cognitionem, spūs san-
ctus in voluntate, per amorē, ipsumq; vnū cum
Deo spiritum facit, in qua spūs vnitate ipse quoq;
spūs simplex & purus efficitur. Et hic pater ver-
bum suū æternum generat, i. spiritum lumine di-
scretionis illustrat, & spiritus ab anima diuidi-
tur, qui tamen essentialiter vnū sunt. Quia vi-
delicet spiritus cum tribus supremis viribus in
simplici illo (quod Deus ipse est) agitur, & ani-
ma inferius cum tribus viribus inferioribus in
multiplici amaritudine permanet. Ideoq; anima
per Mariam designatur, quæ mare amarum si-
gnificat. Etenim spiritu semper gaudio, tran-
quillo & libero permanente, anima diuersas pu-
gnas & certamina variosq; dolores ac tristitias,
& præcipue tres experitur.

De triplici animæ tristitia ex illuminatione
diuina. Cap. V.
Prima

LIBER III.

Prima est tristitia, quando ex spūs eleuatio-
 ne lux in eam descendit, in qua defectuum
 suorum abyssum agnoscit, sentitq; se nil pos-
 se, nil præter innumeras defectuositates habere,
 sapitq; Deo obicem ponere, vt non, quò vel-
 let, in ipsa operari possit, & pro oibus ei collatis
 beneficijs, & cunctis, quæ ex amore pro ipsa su-
 stinuit, se tam parum gratam illi existere, fatetur
 que pessimum mundi peccatorem multo gratio-
 rem fore Deo, q̄ sit ipsa, si ei collatam gratiã De-
 us illi peccatori cõtulisset. Dum itaq; ex horum
 consideratione salubri dolore cõpungitur, adeo
 vt etiam viliorem nihilo sese reputet, confestim
 oēs isti defectus a diuino lumine in ipsam radiã
 re consumuntur, & spiritus sanctus fundũ illius
 purgat & mundat, ita vt pater cœlestis ibi spi-
 ritualiter generet filium suum, id est, animam ve-
 ritatis cognitione perlustret. ¶ Secunda tristitia
 est, q̄ cubiculũ suum ornatum nõ est, q̄ vestem
 innocentie in baptismo sibi restitua, & virtutes
 oēs absq; suo merito in eodem sibi collatas per
 peccata sua perdidit. Quod itẽ vis cõcupiscibi-
 lis ad ea, q̄ sibi nõ licent, adeo diffusa est. Quod
 etiã rationalis tam duplex & impura effecta est,
 quodq; irascibilis adeo intumuit, & oēs affecti-
 ones tam sunt peruersæ. ¶ Tertia tristitia est, q̄
 Deus oipotens tam paucissimis hoibus pro gra-
 tissima volũtate sua vti potest, eo q̄ oēs fere ad
 creaturaz amorem se conuertunt, per quẽ amor
 Dei in ipsis refrigeratur ac tepescit. Deniq; ipse
 dñs noster Iesus Christus tantũ ob hoc in anima
 sua dolorẽ ac mœrorẽ sustinuit, vt sanguinẽ su-
 daret, eo videlicet, q̄ nobilis anima hois tãtum
 peccatis deformatur, q̄ ad hoc facta est, vt sum-
 mum

MARGARITAE EVANG.

num bonum duntaxat appeteret & sanctę Tęnitatis habitatio fieret.

Qualiter in corpore dominum nostrū sequamur, & omnia membra nostra in ipsum transformari & manere debeant. Cap. VI.

DEniq; si corpus nostrum Dei esse habitaculum debeat, profecto carnem nostram cum omni sensualitate sua crucifixam & mortuā esse oportet, ita vt totus homo in Christum sit transformatus: vt videlicet tres vires superpreme in Deum sint subleuatae, eiusq; thronus existat: & vires inferiores sint sedes illius, & corpus habitatio ipsius, omniaq; membra nostra illi vniantur, ita vt aures nostrę nihil pręter diuinas inspirationes audire desiderent, oculi rebus omnibus terrenis sint clausi, os continue in Dei laudibus occupetur, cor omnibus inutilibus occupationibus claudatur & Deo aperiatur, manus sanctis obediętię operibus vacent, brachia ad crucem extendantur, corpus mundum ac purum ab omni peccato seruetur, genua in Deo obsequio flectantur, pedesq; cruci affigantur: ita vt nusquam ire libeat, pręterquam in Christi vestigijs, eius videlicet humilitatem, benignitatem, & virtutes alias imitando. Quantum enim Christum intus in spiritu & anima, & foris in corpore sequimur, tātum etiam ipsum induimus. Porro, si etiam anima nostra conueniens Dei habitatio, & decora eius spōsa esse debeat, Deum suum rogare habet, vt primam innocentiam illi restituat, cunctisq; se virtutibus exornet: quatenus concupiscibilis ex mortificatione viuā, & ex peccate